

Παραμονές Χριστουγέννων κι όπως παίζεται μια μεγάλη παρτίδα πόκερ για το μέλλον του τόπου, κάπως έτσι παίζεται και άλλη μια, σε κλίμακα ασφαλώς, για το μέλλον των Ελληνικών αγώνων αυτοκινήτου.

Όπως έχουμε ξαναγράψει, βιώνουμε μια σύγκρουση τούτη την εποχή. Η Λέσχη ύστερα από 90 χρόνια εξουσίας βρίσκεται στο χαμηλότερο σημείο που βρέθηκε ποτέ. Οφείλει μεγάλα ποσά, οι τραπεζικοί της λογαριασμοί έχουν δεσμευτεί, έχει χάσει το μεγαλύτερο μέρος της αξιοπιστίας της και δείχνει να είναι θανάσιμα λαβωμένη.

Στον αντίποδα, μια δυναμική Ομοσπονδία, στελεχωμένη με μαχητικά και αποφασιστικά μέλη της τρίτης μεταπολεμικής γενιάς αγωνιζομένων, έρχεται γεμάτη ορμή, εργατικότητα και θέληση για να ελέγξει ολοκληρωτικά το παιχνίδι, να πάρει αυτό που επιδιώκει εδώ περίπου και ένα τέταρτο του αιώνα.

Στο μέσον αυτής της δίνης, η FIA. Κάτι σαν την E.E. στην άλλη παρτίδα, την μεγάλη. Με ρόλο διφορούμενο, ανακοινώσεις που κρύβονται πίσω από τις λέξεις και κινήσεις υπέρ το δέον προσεκτικές, σαν να θέλει να συντηρεί ένα κλίμα αβεβαιότητας.

Να είναι άραγε η πιστότητα σε έναν 90χρονο συνεργάτη; Η κάτι άλλο που δεν μπορούμε να δούμε;

Ας βάλουμε όμως τα πράγματα στις θέσεις τους. Αποδέχομαι ασφαλώς το ιδεολογικό της υπόθεσης. Όπως και τις αντιπαραθέσεις επί τού προσωπικού. Ανθρώπινα είναι. Ωστόσο, υπάρχει και ένα άλλο σημαντικότερο θέμα.

Είναι ο οικονομικός έλεγχος όλου του κύκλου των Ελληνικών αγώνων, οι οποίοι όσο και σε

πτώση να βρίσκονται, αποτελούν ένα ευμεγέθες θήραμα, που μπορεί να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις αν δουλευτεί και αποδώσει σωστά το Δ.Ρ.Α.

Είναι ελάχιστοι όσοι ασχολήθηκαν μαζί του τα τελευταία 40 χρόνια και το έκαναν ανιδιοτελώς. Δεν είναι απαραίτητα κακό αυτό. Είναι όμως άσχημο να πρωταγωνιστούν ιδιοτελείς μετριότητες υποκρινόμενοι τους ιδεολόγους.

Στο προκείμενο τώρα. Το διεκδικούμενο είναι το περίφημο rounoir sportive. Η ΟΜΑΕ το διεκδικεί, η ΕΛΠΑ δεν το δίνει, και η FIA προσφέρει παρατάσεις και κάτι σαν χρησμούς που θυμίζουν Πυθία.

Στη σκιά του Δ.Ρ.Α. βεβαίως παίζεται και το νομικό παιχνίδι, καθώς η Λέσχη δεν μπορεί να κινηθεί αυτόνομα, δεν μπορεί να διαχειριστεί δημόσιο χορηγικό χρήμα και απ' ότι φαίνεται δεν έχει τη δυνατότητα να βρει ούτε από τον ιδιωτικό τομέα. Διαφορετικά δεν θα είχε τον «προμότη» που με τόση ράθυμη ευκολία, σαν ομολογία της αποτυχίας της να διαχειριστεί μια τόσο σημαντική κληρονομιά, κάλεσε η προηγούμενη διοίκηση.

Στην άλλη πλευρά, η Ομοσπονδία που ενδεχόμενα έχει τις παραπάνω δυνατότητες δεν μπορεί τυπικά να το διοργανώσει, αφού δεν διαθέτει το rounoir sportive.

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, ο νυν πρόεδρος της Λέσχης, δικαίως, δεν είναι καθόλου διατεθειμένος να καταβάλει το τίμημα των σφαλμάτων και της κακοδιαχείρισης της προηγούμενης διοίκησης και παλεύει να σώσει ότι μπορεί.

Το Δ.Σ. της ομοσπονδίας από την άλλη δεν κρύβει τον αντιελπισμό του, μοιραίο απότοκο της χρόνιας υπεροψίας της Λέσχης.

Τα σημαντικά δεδομένα όμως, που οι δύο πλευρές, δείχνουν πως δεν έχουν υπολογίσει, είναι:

Αφενός ότι οι προηγούμενες διοικήσεις τους, τόσο της Λέσχης όσο και της Ομοσπονδίας δεν έχουν και πολλά πράγματα να τους χωρίζουν, μην λησμονούμε πως ήταν τρόπον τινά και κάπως σαρξ εκ σαρκός, τουλάχιστον σε ηγετικό επίπεδο. Πήγαιναν, δηλαδή, σε μια ομαλή διαδοχή, που την «χάλασαν» δυο αναπάντεχα γεγονότα. Η έξω από τα προβλεπόμενα διοίκηση του Κόκκινου και η απρόβλεπτη επικράτηση στις αρχαιρεσίες της ΟΜΑΕ της πλευράς Μιχελακάκη.

Αφετέρου δε (και αυτή είναι προσωπική εκτίμηση, εύχομαι δε να μην κάνω λάθος), ο Τάκης Κόκκινος και ο Δημήτρης Μιχελακάκης, χωρίς να τους γνωρίζω καλά, θαρρώ πως είναι πρόσωπα καθαρά και καλών προθέσεων. Το γεγονός δε, ότι και οι δυο καλούνται να κινηθούν και να πάρουν αποφάσεις πάνω σε terra incognita, πρέπει αφενός να τους καταστήσει περισσότερο προσεκτικούς, αφετέρου να είναι βέβαιοι ότι θα γίνουν στόχος συχνά άδικης κριτικής. Ιδιαίτερα από τους θεωρούμενους ως «δικούς τους»

Διατυπώνεται δηλαδή η άποψη, ότι ΕΛΠΑ και ΟΜΑΕ τους χωρίζουν λιγότερα από ότι χωρίζουν την νυν διοίκηση της Λέσχης με την προηγούμενη όπως και την νυν διοίκηση της ΟΜΑΕ με την αντιπολίτευσή της.

Ας το θυμηθούν αυτά οι εκπρόσωποι, των δυο πλευρών στη σημερινή μεσημβρινή (14:00) συνάντησή τους.

Ας συνειδητοποιήσουν ότι η συνεργασία τους είναι η καλύτερη δυνατή λύση στις μέρες μας για το σπορ, από ότι τέλος πάντων έχει περισσέψει από αυτό.

Τέλος ας μην ξεχνούν ότι διαχειρίζονται την τελευταία, ίσως, ευκαιρία για μια ουσιαστική μεταρρύθμιση, η οποία πλέον φαντάζει μονόδρομος.